

Πώς θα ήθελε ένας Αυτιστικός να είναι ο Ιδανικός Δάσκαλος στο Σχολείο;

Ένας δάσκαλος, θα πρέπει να λάβει υπόψη ορισμένα βασικά στοιχεία σχετικά με τον αυτιστικό μαθητή του:

1. Τον διαφορετικό τρόπο σκέψης, παρατήρησης και κατανόησης του κόσμου γύρω του με αποκορύφωση τις διαφορές του λόγου και της μάθησης, των συναισθημάτων, της φιλίας, και της σεξουαλικότητας.
2. Τη διαφορετική εξωτερίκευση αυτού του ιδιαίτερου τρόπου σκέψης, που μοιάζει με συμπεριφορά αλλοπρόσαλλη και παράλογη.
3. Τον διαφορετικό τρόπο εσωτερικής παραγωγής, αντιμετώπισης, και εξωτερίκευσης του άγχους και του φόβου.

Ο διαφορετικός τρόπος σκέψης

Ένα παιδί με αυτισμό χρειάζεται διαφορετικό τρόπο εξήγησης, διότι το μυαλό του δεν κάνει τις συνδέσεις κοινής λογικής, και αυτό σημαίνει ότι αν κάτι είναι αυτονόητο για όλα τα άλλα παιδιά ΔΕΝ θα είναι για το αυτιστικό παιδί, με αποτέλεσμα να χάνει τον ειρμό της παράδοσης του μαθήματος και να βαριέται. Για να του είναι το μάθημα ενδιαφέρον και να θέλει να το παρακολουθήσει, πρέπει να μπορεί να συνδέσει τις νέες πληροφορίες που λαμβάνει μέσα από την παράδοση, με αυτά που ήδη ξέρει.

Πολλές φορές όμως, αυτά που λέει ο δάσκαλος στην παράδοση, και κυρίως ο τρόπος που τα λέει, είναι βασισμένα στον μη-αυτιστικό τρόπο σκέψης με αποτέλεσμα ο αυτιστικός μαθητής να κατανοεί ας πούμε για παράδειγμα ότι κάτι γίνεται, αλλά να μην κατανοεί γιατί γίνεται. Άμα δεν καταλάβει το γιατί, δεν θα θέλει να κάνει την όποια εργασία, και θα αρχίσει να κάνει ό,τι μπορεί για να καλύψει την αμηχανία του. Ένας εύκολος τρόπος είναι να κάνει κάτι, ώστε η προσοχή του δασκάλου και της υπόλοιπης τάξης να πάει σε κάτι άλλο από αυτό που πρέπει να γίνει, έτσι ώστε να διακοπεί το μάθημα!

Χωρίς να το κάνει συνειδητά το παιδί, το σκεπτικό του είναι «άμα εγώ δεν καταλαβαίνω τι γίνεται και γιατί γίνεται, θέλω να κάνω/κάνουμε κάτι άλλο που το κατανοώ και έτσι δεν βαριέμαι», διότι η πρωταρχική ανάγκη του είναι αυτό που κάνει να έχει ένα νόημα. Το νόημα αυτό είναι μια πνευματική επιβράβευση = μαθαίνω κάτι που το αισθάνομαι σαν χρήσιμο, και έτσι δεν σπαταλώ άσκοπα τον

χρόνο και την ενέργειά μου. Το να βλέπει ο δάσκαλος νόημα στην παράδοση που γίνεται, δεν σημαίνει τίποτα για το αυτιστικό παιδί, πρέπει το ίδιο να βρει νόημα μέσα από την δική του λογική σκέψη.

Για το βοηθήσει ο δάσκαλος να κάνει τις συνδέσεις που χρειάζεται, και να βρει νόημα και έτσι να κάνει την άσκηση στην τάξη με όρεξη και ενδιαφέρον, πρέπει να δώσει μια ολοκληρωμένη εικόνα στον αυτιστικό μαθητή. Ποιός ο τελικός σκοπός, ποιά μέσα (παραδείγματα ασκήσεων) θα γίνουν, και πόση ώρα θα διαρκέσουν.

Παράδειγμα:

"Σήμερα μάθουμε να λύνουμε πράξεις αριθμητικής με πρόσθεση και αφαίρεση. Θα σας δείξω εγώ πρώτα στον πίνακα πως να το κάνετε. Μετά θα σας δείξω με ασκήσεις που θα λύσουμε όλοι μαζί και εγώ θα τις γράφω στον πίνακα. Μετά θα σας δώσω ασκήσεις να δοκιμάσετε μόνοι σας να λύσετε στο τετράδιο σας και όποιος έχει δυσκολία θα σηκώνει το χέρι να τον βοηθήσω άμα κάτι δεν το θυμάται ή δεν το έχει καταλάβει. Στο τέλος θα σας δώσω ασκήσεις να τις κάνετε μόνοι σας στο σπίτι."

Αυτή η απλή εξήγηση, έδωσε στο αυτιστικό παιδί την ολοκληρωμένη εικόνα για τα στάδια εξέλιξης αυτού που είναι να γίνει και τι το ίδιο θα πρέπει να κάνει, και έτσι δεν θα νοιώσει άγχος εφ' όσον θα ξέρει τι και πιο είναι το επόμενο βήμα. Δηλαδή, άμα απλώς κοιτάει όταν του δείχνει ο δάσκαλος την άσκηση στον πίνακα, δεν θα αγχωθεί νομίζοντας ότι πρέπει να τα θυμηθεί όλα από την πρώτη φορά, αλλά θα ξέρει ότι έχει την δυνατότητα να ζητήσει βοήθεια άμα δεν θυμάται κάτι.

Μην ξεχνάτε λοιπόν ότι για ένα αυτιστικό παιδί δεν είναι αυτονόητο το ότι μπορεί να ζητήσει βοήθεια, ούτε το ότι του επιτρέπεται να μην θυμάται κάτι, ή κάνει λάθος. Άμα λοιπόν δεν ξέρει ότι έχει όλες αυτές τις δυνατότητες θα αγχωθεί νομίζοντας ότι πρέπει να τα συγκρατήσει και να τα θυμάται όλα με την μία!

Τη διαφορετική εξωτερίκευση

Το αυτιστικό παιδί έχει ένα πολύ διαφορετικό τρόπο εξωτερίκευσης του τρόπου σκέψης. Επειδή δεν κάνει τις αυτονόητες συνδέσεις, θα κάνει ερωτήσεις για να δημιουργήσει μέσα στο μυαλό του κάποιες συνδέσεις. Όμως οι ερωτήσεις του μπορεί να εκνευρίσουν τον δάσκαλο μια και η απάντησή τους θα μοιάζει στον ίδιο τον δάσκαλο σαν κάτι το αυτονόητο -ενώ δεν είναι αυτονόητο για το αυτιστικό παιδί, με αποτέλεσμα είτε ο δάσκαλος είτε τα παιδιά να το κοροϊδέψουν ή να το

περιγελάσουν. Αυτό θα κάνει το αυτιστικό παιδί να πάψει να κάνει ερωτήσεις, να μην καταλαβαίνει το μάθημα και να μένει πολύ πίσω.

Όσο πίσω και να μένει δεν θα τολμήσει να ξαναρωτήσει, με τον φόβο ότι θα γίνει και πάλι επίκεντρο κοροϊδίας. Το αυτιστικό παιδί έχει ένα πολύ διαφορετικό τρόπο εξωτερίκευσης του τρόπου σκέψης.

Αν οι ερωτήσεις του λοιπόν δεν φέρουν την απάντηση ή "σύνδεση" που χρειάζεται, θα νοιώσει μεγάλη αμηχανία και ντροπή. Η ντροπή είναι για ένα αυτιστικό παιδί ή ενήλικα, ένα πολύ ευαίσθητο σημείο.

Αν δημιουργηθεί αίσθημα ντροπής, το αυτιστικό παιδί θα πάψει να κάνει ερωτήσεις, και θα αρχίσει να μη νοιώθει ενδιαφέρον για το μάθημα και γενικότερα για το σχολείο με αποτέλεσμα να αρνηθεί να συμμετέχει, ή να συμμετέχει με ένα αίσθημα εξαναγκασμού. Αυτό σημαίνει φυσικά ότι η όλη του εκπαίδευση του θα χάσει την ευεργετική επίρεια που θα μπορούσε να είχε αν το παιδί ένοιωθε πως οι ανάγκες του, ως προς την κατανόηση των συναισθημάτων του γίνονταν σεβαστές.

Το αυτιστικό παιδί ενστικτωδώς αντικαθρεπτίζει, ότι βλέπει και αισθάνεται από την συμπεριφορά των άλλων γύρω του. Άμα βλέπει και νοιώθει να αδιαφορούν οι άλλοι για κάτι που είναι σε αυτό το ίδιο βασικό, και το περιγελούν, τότε θα αδιαφορήσει και αυτό με την σειρά του για ό,τι οι άλλοι βλέπουν σαν βασικό.

[Τον διαφορετικό τρόπο εσωτερικής παραγωγής, και εξωτερίκευσης του άγχους/φόβου](#)

Το αυτιστικό παιδί όταν είναι κουρασμένο πνευματικά θα γίνει υπερκινητικό και υπερομιλητικό. Δεν θα μπορεί να κάτσει στην ίδια θέση, θα θέλει να σηκωθεί και να πηγαиноέρχεται, θα παρακινεί και τα άλλα παιδιά σε σκανταλιές, θα έχει διάφορα 'τικ,' θα φωνάζει, θα βρίζει ή θα κλαίει, θα χτυπάει τα άλλα παιδιά, ή και τον ίδιο του τον εαυτό.

Ένα αυτιστικό παιδί κουράζεται πιο εύκολα διότι κάνει μια τεράστια προσπάθεια μέσα στο μυαλό του να ανταποκριθεί στις ανάγκες της σχολικής τάξης. Αυτό συμβαίνει, διότι η επικοινωνία γίνεται μέσω του λόγου και των λέξεων είναι για ένα αυτιστικό παιδί είναι πολύ δύσκολη.

Η δυσκολία βασίζεται στο ότι **το αυτιστικό μυαλό σκέπτεται με εικόνες** και για να επικοινωνήσει με τον λόγο και την ομιλία πρέπει να κάνει, να μεταφράσει, την εικόνα που βλέπει μέσα στο μυαλό του σε λέξεις. Πολλά παιδιά το καταφέρνουν αλλά με πολλή δυσκολία και η ομιλία τους βγαίνει τεμαχισμένη σε ασύνδετα και, πολλές φορές, ακατανόητα μέρη, προτάσεις χωρίς κάποιο ειρμό, διότι

απλά το μυαλό μεταφράζει κομματάκι-κομματάκι μια τρισδιάστατη εικόνα που βλέπει, παρά μια σκέψη δομημένη από λέξεις.

Άλλα παιδιά δεν καταφέρνουν να μεταφράσουν την εικόνα σε λέξεις και δεν μιλάνε παρά μόνο με φράσεις που έχουν ήδη καταγράψει στην μνήμη τους ατόφιας όπως τις άκουσε, που είναι προτάσεις από αγαπημένες τους ταινίες ή κινούμενα σχέδια. Αυτό ονομάζεται ηχολαλία, και δεν θεωρείται ομιλία, ενώ ουσιαστικά είναι μια προσπάθεια λεκτικής επικοινωνίας αλλά όχι όπως οι μη-αυτιστικοί εννοούν ή επιθυμούν την επικοινωνία μέσω του λόγου.

Τέλος, άλλα παιδιά δεν μιλάνε καθόλου μια και το βρίσκουν πολύ δύσκολο να βρουν τις σωστές λέξεις να μεταφράσουν αυτό που βλέπουν μέσα στο μυαλό τους.

<http://www.aspergerhellas.org/Edu-Teacher.html>